

[Waldorff]

hvor hele perspektivet i det er, at det er arbejderklassen, som skal betale denne gældsætning, den politik er vi afgjort imod. Af denne grund – og også af en række andre – synes vi faktisk, at på en række områder er statslige besparelser helt fine. Det drejer sig bl. a. om den enorme subsidiering af kapitalen, som foregår over de offentlige budgetter i form af direkte erhvervstilskud, skattelettelser i form af konsulentordninger til nytte for erhvervslivet, arbejdsgivermisbrug af dagpengesystemet, offentligt betalt oprensning efter miljøforbrydelser, samfundsmæssige omkostninger på grund af et sygt arbejdsmiljø og meget, meget mere end det. Men det er jo nogle helt andre nedskæringer end dem, som både de borgerlige og socialdemokraterne taler om og faktisk gennemfører.

Den socialdemokratiske ordfører syntes nok, da han kom til slutningen af talen, at der måtte lidt mere stil over teknokratiet, og han svang sig op til at tale om, at den økonomiske krise i den industrialiserede verden stiller store krav til politikere og til befolkning, at der må føres en fast og målrettet politik, og at de afsavn, som befolkningen følgelig må lide, skal man så forsøge at fordele, så de ikke rammer de allerværst stillede – specielt blev de ungdomsarbejdsløse nævnt.

Efter min opfattelse er dette ren retorik og intet andet end retorik. Det tjener til besmykkelse af en politik, som den socialdemokratiske boligminister har karakteriseret som en af de monetaristiske i Europa. Jeg mener nok, at boligministerens karakteristik er lidt overdrevet, men den slår ikke desto mindre ned på det, som er rigtigt, at socialdemokratiet ikke har nogen krisepolitik, som udgør noget alternativ til den herskende kapitalistiske politik i den vestlige verden.

Den langsigtede økonomiske politik, som forligspartierne gør sig til af, er fuldstændig udsigtsløs, vel at mærke udsigtsløs som en vej, som socialdemokratiske tillidsfolk i længden vil forstå at forsvare på arbejdspladserne. Derimod er det måske ikke så udsigtsløst ud fra kapitalens synsvinkel.

Vi har i de sidste mange rapporter fra regeringens økonomer hele tiden kunnet læse, at opsvinget lå lige om hjørnet, om et halvt år vender konjunkturerne igen. Det har man sagt, nogenlunde hver gang man har lavet en økonomisk rapport, og tilsvarende har man måttet skubbe vurderingen et halvt år, hver

gang der er kommet en ny rapport. Så sent som i oktober 1980 bekendtgjorde det økonomiske sekretariat, at opsvinget ville komme i 1981, og man forventede alene fra 4. kvartal 1980 til 4. kvartal 1981 en stigning i den samlede efterspørgsel på 4 pct. Det kan enhver idiot i dag se overhovedet ikke holder nogen steder, snarere er man ude med nogle vurderinger, også fra regeringens side, som går på en stagnation i forbruget.

Budgetrede gørelsen siger noget andet, som er nok så interessant. Man siger, at der foreligger ingen tegn på en vending i de internationale konjunkturer i den nærmeste fremtid, alligevel fortsætter man, som om ingenting var sket, som om det stadig væk drejede sig om at forberede det økonomiske system på en tilbagevenden til en højkonjunktur, som man har kendt i 1960'erne, og som formentlig aldrig vender tilbage.

Jeg vil slutte med at sige, at det efter min mening er en kujonagtig regering, vi har. Det, som alle ved – at denne krise bliver lang og dyb, og at kun en mobilisering i arbejderklassen for reformer og for indgreb imod kapitalen kan forhindre en virkelig nedtrykning af arbejderklassen – tør hverken regeringen eller socialdemokratiet sige. Selv de begrænsede socialdemokratiske reformer, vi andre har svært ved at se et perspektiv i, tør man ikke holde fast ved, hvis det på nogen måde kan gå hen og true taburet værdigheden. Selv ikke gamle socialdemokratiske mærkevarer tør man føre i butikken længere, hvis det betyder, at man må risikere et valg på sagen. Vi vil sikkert opleve om et par dage, at regeringen kujonagtigt accepterer et indgreb imod eksklusivbestemmelserne. Det er det, som alle hidtil har troet at regeringen ville forsvare med sit liv. Det vil man i den situation sikkert være klar til at opgive. Der er en mulighed for, at man sparer regeringen for ydmygelsen ved, at de radikale måske er endnu mere kujonagtige.

En sådan regering har brug for folk som hr. Camre, som er parat med patetiske udtalelser om socialdemokratiets omsorg for de unge arbejdsløse, samtidig med at samme regering i sine økonomiske analyser og i sin økonomiske politik egentlig betragter de samme unges krav om et arbejde som noget højest upassende.

Chr. Christensen (KrF):